

Ensimmäinen väylä

Ilta-aurinko paistaa golfväylän oikealta puolelta heittäen varjonsa väylää sivussa olevasta saarekkeesta päivällä lyhyeksi leikatulle ruoholle. Neljän hengen golfryhmä lyö siellä toiset lyöntinsä yksi toisensa jälkeen.

Ykkösen keltaisella avauspaikalla odottelee keski-ikäinen pariskunta miehen avauslyöntivuoroa. Muutaman minuutin odotuksen jälkeen edellä lähtenyt ryhmä on edennyt riittävän kauas, joten mies asettaa uutuuttaan valkoisena hohtavan golfpallon sinisen teen päälle ja katsoo mietteissään kohti edessään odottavaa vihreää väylää. Pallon puhdas valkoinen hohde saa hänet huokaisemaan hiljaa ihastuksesta, kun hän siirtyy pallon taakse arvioimaan lyöntilinjaa.

Puu kolmonen kädessä mies siirtyy pallon viereen, ottaa lyöntiasennon ja keskittyy suoritukseensa. Lyönti alkaa rauhallisella mailan taakse viennillä ja purkautuu kiihtyvään alastuloon, maila saavuttaa pallon ja kuuluu kaunis kilahtava helähdys sen osuessa palloon. Maila jatkaa matkaansa olkapäiden kääntyessä kohti väylää ja oikeaa lyönnin loppuasentoa. Miehen katse tavoittaa kauniisti lentävän pallon. ”Suunta on aivan oikea, no hyvä”, hän toteaa mielessään, mutta samalla lyönnissä syntynyt sivukierre tarttuu palloon ja saa sen kaartamaan voimakkaasti oikealle.

Taustalla nainen seuraa lyöntiä ja pallon lentorataa. Pallo kaartaa suoraan oikealla olevaan saarekkeeseen, katoaa siellä puiden sekaan ja metsiköstä kuuluu kopsahtelua pallon kimpoillessa siellä. Nainen sanoo: ”Kannatta varmaan lyödä varapallo, minä näin kyllä mihin ensimmäinen pomppu puusta kimposi, mutta sen jälkeen kuului vielä kopsahtelua”.

Naisen rauhallinen kommentti saa miehen hieman kiihtymään, mutta peittääkseen suuttumuksensa hän vain toteaa: ”Lyödään varapallo”. Toinen lyönti on aivan ensimmäisen lyönnin toisinto, mutta nyt siitä puuttuu lentoradan loppuun syntynyt kierre. Pallo putoaa kahdensadan metrin päässä keskelle väylää ja jatkaa siitä vielä vähän matkaa pomppien pitkin väylää.

”Mikähän siinä ekassa lyönnissä oli, taisi tuuli ottaa kiinni ja painaa pallon saarekkeeseen” mies tokaisee. Nainen katsoo viereisen greenin keskellä olevaa lippua, joka on aivan liikkumatta ja toteaa: ”Voi olla, että siinä saarekkeen kärjessä käy sen verran tuulta, että se tarttui palloon”. Mielessään hän kuitenkin

summaa, ettei koko kentällä tuule missään. Rauhoittaakseen miestänsä hän jatkaa vielä: ”Kyllä se pallo varmaan löytyy, kunhan päästään etsimään”. ”Mistä se voikaan johtua, että aina pitää eka lyönti mennä tuonne saarekkeeseen, kenttää on avoimena vaikka kuinka paljon, mutta ei, aina vaan sinne” tiuskaisee mies ja tökkää mailansa vauhdilla bäkiin.

Perä jälkeen he kävelevät kohti naisen punaista avauspaikkaa tämän jatkaessa puhetta rauhoittavasti: ”Molemmat lyönnit olivat aivan samanlaisia, mutta vain toinen pallo meni tosi suoraan”. Sivu silmällä hän seuraa vieressään kävelevää miestänsä ja arvaa tämän käyvän kierroksilla, jo kahden lyönnin jälkeen. ”No, monta väylää on vielä jäljellä, ei se peli tähän kaadu” manaa mies harmistuksen kuultaessa hänen äänessään.

Nainen lyö avauslyöntinsä kuten yleensä ennenkin, keskelle väylää jääden vain hieman miehensä pallosta. ”Miten sinulla onkin lyönti joka kerta samanlainen, ja aina keskelle väylää” sanoo mies. Nainen lähtee kävelemään ensimmäisenä kohti saarekettä ja jättää kommentoimatta miehen kysymykseen, koska ei halua ärsyttää tätä enempää.

Peräkkäin he kävelevät kohti saarekettä naisen katsellessa väylän sivussa kasvavia ruusupensaita ja miehen pohtiessa seuraavaa lyöntiä, mikäli pallo sattuu löytymään.